

סגן ירמיהו ברדנוב ז"ל

בן מרים ושמעון

נולד בירושלים

בתאריך ז' בחשוון תרצ"ד, 26/10/1933

התגורר בירושלים

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל בקרב בקלקיליה

בתאריך ו' בחשוון תשי"ז, 11/10/1956

נקבר בהר הרצל

אזור: ב חלקה: 7 שורה: 17 קבר: 3

בן 23 בנפלו

קורות חיים

בן שמעון ומרים. נולד ביום ז' במרחשוון תרצ"ד (26.10.1933) בירושלים. חמש שנים למד בבית-הספר "תחכמוני" בירושלים ולאחר-מכן המשיך בבית-הספר החקלאי על שם מאיר שפיה וסיים את לימודיו בו. נטה לדברי ספרות ושלח ידו בכתיבת דברי-שיר. אהב את האדמה, את הצומח ואת האדם, ולמען אלה היה מוכן להקריב הכל. לא אחת אמר לאמו: "אני משרת את אם-האמהות - המולדת. אשרי מי שמת למענה!" לא עברו ימים רבים אחרי שובו הביתה מבית-הספר החקלאי כשגילה לאמו את תכניתו לצאת לקיבוץ - ואז יצא לנירים, בו ראה את ביתו. הוא האמין שיש להחזיק בנקודה זו, כי "החלוציות אומרת שיש להיאחז בשטחים חדשים". כעבור כמה זמן עזב את נירים, בה עבד כרפתן, ויצא לצבא - לחיל-הצנחנים. לבסוף הגיע לדרגת סגן והיה

קצין-החבלה בחטיבתו. השתתף בפעולות-תגמול שונות, כגון קרב כונתילה, הקרב באיזור ניצנה, הקרב על הכנרת, קרב חוסאן. היה חייל למופת וגילה אומץ-לב מופלא. כקצין השפיע על פקודיו לטיפוח היחסים בין אדם לחברו, בהבינו לנפשם - ובשל כך אהבוהו. ביום ו' במרחשוון תשי"ז (11.10.1956) נפל בקרב בסביבות קלקיליה. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. בספר "ירמי מן

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הצנחנים" מובאים דברים לזכרו ועליו מפי אחים ורעים לנשק ואף
סיפור-חיו הכתוב בידי אמו. בספרו של אורי מילשטיין "מלחמות
הצנחנים" הועלה זכרו.

יִרְמְיָהוּ בִּרְדָּנוֹב

הֵי, הַחִיָּל!

ועקת איש קוריאה

הֵי אֶתָּה, הַחִיָּל -

עֶצֶר-נָא, הָדָם!

אֲמַר-נָא, אֶתָּה -

מִי שְׁלַחְךָ הָלָם?

מִי שְׁלַחְךָ, בְּשִׁמוֹ שֶׁל הָאֵל,

שׁוֹב בְּבִי-הָאָדָם לְהַתִּיל?

הֵי, הַחִיָּל, אֵיזָה הַמּוֹרָה

שׁוֹב נָתַן בְּיָדְךָ הַרֹבֶבֶת?

קָטַן הַנָּנִי, וְגַם לִי יֵשׁ כִּידוֹן,

אֶף הִבֵּה נִבְיִט בְּאָדָם הַקָּדְמוֹן,

נִרְאָה אֵיךְ הוּא חֵי בְּחִבְרַת אַנְשִׁים

לִפְנֵי שְׁטַפְחוֹ אֶת תּוֹרַת הַנּוֹעִים.

בּוֹא וְנִבְיִט לַיָּמִים אֵין בָּם רַע,

נִרְאָה אֵיךְ אָדָם עִם אָחִיו אֹו זָרַע.

אַחֵר כֶּף נִטְמָן הָרֹבִים בְּקַרְקַע,

שׁוֹב נָטַל אֶת הַכְּלִי הַנוֹצֵר מִצָּרָה,

זֶה הַכְּלִי הַעֲתִיק - מִחֲרָשָׁה.

הֵן גַּם הוּא מְפֻלָּדָה וְגַם הוּא דוֹרֵשׁ כֹּחַ,

וְגַם הוּא, יְדִידִי, יַעֲשֶׂךָ לְגִבּוֹר

אִם אִתּוֹ בְּשָׂדֶה תַעֲבֹר;

אִם תֵּאָחַז בְּחֶרֶם עַת תִּלָּךְ בְּשָׂדֶה,

הָאִמֶּן: גַּם אֶתָּה תִּהְיֶה.

תִּהְיֶה אֹו, אָחִי, גַּם תִּלְחֹשׁ הוֹדִיָּה,

כִּי הִיִּיתָ אָדָם,

לֹא תִיָּה!

לְחֵבֶר הַנִּתּוֹן בְּצָרָה

אֵיכָה נִשְׁקָטָה אֲנִי? אֵיכָה, רַעִים שֶׁל פַּעַם,

נִשְׁקָט עַל שְׂבִי חֵבֶר, רַעֲנִי לְשׁוֹרָה,

חֵבֶר שׁוּגָה עֲתָה יָשֵׁב כָּאֵן כְּמוֹ אֶתְנִי,

כִּי אֵין שְׁלָמִים אֲנִי כְּמוֹ חֶסֶר פֶּה מֶה.

כִּי זֶה אוֹתוֹ חֵבֶר, מוֹלֶדֶתוֹ בְּזַעַם

גִּדְלָתָהּ כְּאִמּוֹ, לָהּ רַגַע זֶה חִלּוֹם,

חִלּוֹם עַל בֶּן צוֹעֵד עִם רַע בְּשׁוֹרוֹת.

אֶף אֲנִי הֵן נִשְׁבַּעְנִי

עֲמֵנוּ כִּי נִרְאָה אוֹתוֹ צוֹעֵד.

לָךְ נֹאמֵר, הוֹ, רַע, כִּי אֵין מוֹלֶדֶת-אִמָּא

כָּאֵן מִיָּרֶה דְּמַעוֹת עַל בֶּן, לָהּ כִּי רַבִּים.

אֶף אֲנִי כֹה נִשְׁבַּעְנִי - נִשְׁקָנִי חֵי נְרִימָה,

נִשָּׂא אוֹתוֹ אֶתָּךְ, מוֹרָחָה לְהָרִים.

והלכת לך...

והלכת.

מצעדך הקליל עוד רועם באזני בטפיפה-
כמו רוח.
הנה נבטות ראותי למרחק צעדים -
ואינך.

הגני -

ושוב נצב מבטי ובוהה לחלל:

הלכת לך!

אפשר: אנכי עמך בדרך אחרת הלכתי,
בדרך של סחי ומאוס -
אך את נשאת טהורה, בלתי מחללת.
שוב נבטת את בי, בכלי, אך ברטט,
ואלו שפתיך עורגות אלי שוב -
(האמנם הן אינן לידי עוד?)
כל-כלך אמיתית וסמוקה, פתלתלת, גמישה -
ואוהבת.
(ופתע אינך לידי עוד!)

הלכת לך - וריק מסביבי.

אני

מפתח חגור, פלדה זו קרה, מאמללת -
אליו.

אל נימים שלך. קולותיך -

ערגה לוחשים המה לי מאלפי סבובים, נהימתו של מנוע,
ואת

עומדה מעל קרן-אורה של מכונית, במרחב של חצות טובה,
ודמותך לי רוגשת,

והריני קרב -

לידך, קבר עמך -

אך אינך: הלכת לך.

ורועם מצעדך הקליל באזני בטפיפה -

כמו רוח.

ושוב נבטות ראותי למרחק צעדים -

ואינך:

את הלכת - טהורה ובלתי מחללת.

1954

שְׁתִּיָּהֵן

פזמון

הָיוּ לָהֵן גַּם סִמְנִים:
אַחַת שְׂרוּפָה קָצַת מִבְּפָנִים,
אַחַת - צִלְקָת עַל פָּנִים
שְׁנֵשְׁאָרָה הִרְבָּה יָמִים.
אַף יוֹם הִתְחִיל לְהִתְבַּהֵר,
אַחֲרָתִי קָצַת לְהִתְעוֹרֵר;
אַחַת "סָחֵב" לִי אִישׁ אַחֵר,
שְׁנִיָּה לֹא בָּאָה לְסִיר,
לְבַד אֵינָה שְׁנֵה יוֹתֵר.
עַל מָה תִּקְפְּנִי הַמוֹסֵר? -
אוֹלֵי אֲמַצָּא אוֹתָהּ מֵחֵר.
לֹא, אֲחִים, לֹא יִהְיֶה,
בְּלִעְדֵּיהָ לֹא אֲחִיָּה.
כִּי בְּלִי הָ...
לְמִי אֲהִיָּה לְבַעַל!
לְמִי לְאַיִזוֹ...?
רְאוּ, אֲחִים, כִּי הֵאֱמַנְתֶּם,
רְאוּ כִּיצַד מִשִּׁיר נִמְתַּחֲתֶם.
וְלֹא הִכְחַנְתֶּם כִּי בִּינְתִים
קִרְאתֶם שִׁיר עַל נַעֲלִים...

שְׁתִּיָּהֵן הָיוּ שְׁלוֹ,
שְׁתִּיָּהֵן הָיוּ יָפוֹת.
מִשְׁכָּתִּין בְּהִגְרָלָה
וּבְלִי מוֹסֵר - כְּלִיּוֹת.
כֹּה יָפוֹת -
כְּשֵׁתִי אֲחִיּוֹת תְּאוֹמוֹת.
וַיִּהְפְּכוּ עוֹלָמוֹת,
כִּי אֵינָן נִפְרָדוֹת.
הִרְבָּה יָמִים,
כְּמַעֲט שְׁנָתִים,
גַּם בְּהָרִים,
בְּאֵשׁ, בְּמִים,
תָּמִיד הִלְכָתִי
עִם הַשְּׁתִּיָּים.
וּמִקְנֵה שְׁתֵּאֱמִין -
אַחַת מִשְׁמָאל,
אַחַת מִמִּין.
תָּמִיד שָׁמְרוּ עַל הַצְדָּדִים,
לֹא עָרְבּוּ אֶת הַתְּחוּמִּים.